

מייל יומי תשרי תשפ"ד

ודבר חשוב מאוד זה להפחית את ההתעסקות בנייעס

וירבה באמירת מזמורי דוד המלך שמחבר אותו ל"עקבותיו" של הקבה

ולדרך של "נחית כצאן עמך" של הצדיקים,

ובזה הוא מביא לעצמו רוגע, שלווה ובטחון,

וזה גם בוודאי ממשיך לנו ישועה ולכל ישראל

בכל מקום שהם

ולפצעים והנעדרים

ולעילוי נשמת הקדושים

ר' אשר הזהיר כמה פעמים בימי מתח ומלחמה

שלא לדבר על האויב ולא על המדינה,

כי מצבים כאלו נשלחים מהבורא בגדר "עת צרה

היא ליעקב"

כדי שנתעורר ונחזור בתשובה

למי ששולח את האיתות והמסר שזה הבורא.

וממילא בזמן זה שערי שמים פתוחים

ומחכים לנו לחזרה בתשובה שלנו,

ואין זמן יותר גדול מזה לזכות לקשר עם הבורא,

ואז אם אתה מתעורר לקריאה "קרבה אל נפשי

גאלה"

ומעביר את המציאות של הטבע הקיימת למצב של

קדושה

אבל כשלא רואים השגחה - בקשיים, במעברים -

נעלמו עקבות ד' - "ועקבותיך לא נודעו"

- ואז כדי שלא נהיה אבודים - 'נחית כצאן עמך

ביד משה ואהרון",

ד' הביא לנו רועים נאמנים, צדיקים, כמו משה

ואהרון שמנחים אותנו את הדרך על כל צעד

ושעל,

הם, הצדיקים כן יכלו ללכת במים רבים, בדרך

האמונה,

אפילו שעברו הרבה צרות, רדיפות ונסיונות

הם הלכו במסירות נפש להשי"ת,

ולנו נשאר את ספר התהילים שבו כתב דוד המלך

עליו השלום

כל מה ש דוד המלך עבר

את כל המלחמות הנסיונות הקשיים והרדיפות

איך הלך "בדרך ובשבילך" בזמנים אלו,

ובו ניתן למצוא את הדרך שבו התנהגו במעברים

כל הצדיקים

ואת ההתקשרות אליו יתברך בכל זמן ובכל מצב,

בימים אלו אנחנו נמצאים בצרה גדולה ממש מצב

של עקבותיך לא נודעו

לכן יקח כל אחד עמו את ספר תהילים ויקרא

בתהילים

ויתחבר בפנימיות לצדיקים כשהיו גם במצב הקשה

הזה,

היה פעם תקופה קשה כשהערבים השתוללו ועשו

פיגועים, החברים התארגנו וקבעו יום תפילה, אמר

ר' אשר: "הכנעה אחת של חבר לשני יכולה

לפעול יותר מיום תפילה

דוד המלך אומר בתהילים "בים דרכך ושבילך

במים רבים ועקבותיך לא נודעו, נחית כצאן עמך

ביד משה ואהרון". מה זה "בים דרכך"? דוד

המלך אומר שיש דרך אל ד', יש דרך להגיע אל

ד', אבל זה בים.

מה זה ים? הים זה כמו שאנחנו עוברים מעברים

וסערות

ואין בעצם שום דרך סלולה

וברורה.

האם בים אפשר לעשות דרך?

גם אם ינסו לסלול דרך בים,

הדרך לא תשאר

המים ימחקו ויטשטשו את הדרך,

הסערות מוחקות ומטשטשות את הדרך הסלולה.

"ושבילך" - שבילי האמונה, כמו מים רבים, כמו

סערות ונסיונות.

'ועקבותיך לא נודעו" לפעמים רואים השגחה -

"איזה יופי, ד' עזר לי", ואז נחמד לי ושמח,

מייל יומי תשרי תשפ"ד

כי המתח והמלחמה הם הגורמים הגשמיים להתקרבות לבורא.

אבל אם במקום זה אתה מדבר על האויב אתה נותן להם כח שלא שייך להם וכן אם אתה מתעסק במצב המדיני או הצבאי זה נותן להם כח לא להם, ואז נתת כח לקליפה ח"ו ול"ע מחזק את הצד הלא טוב, וזה המשך של הגלות להתעלם מהמציאות של הבורא,

במקום לחיות במצב של הגאולה ולחזק את הצד טוב ולהוסיף כח לקדושה ולהמשיך בשליחות שה' נתן לנו בכל דרכיך דעהו...

מכתב ט"ו
אני מבין מאד את מצבכם והכאבים הגדולים נוגעים מאד ללבי אני יודע אותם ומכיר בהם אבל כדי שהכאבים הללו יגיעו ליוצרה במקום הכאבים של הרגש האנושי הטבעי

יסוריתם וכאביכם צריכים להיפך לכאבי הנפש של צער וגלות השכינה על הבנים שגלו מעל שלחן אביהם ואי אפשר לאבא שבשמים להשפיע שפע לבנים כמו בשנים קדמוניות וכשזוכים להגיע למדרגה זו שהכאב הופך להיות כאב וצער השכינה אז מקבלים שמחה מזה ולא צער ויגון ואנחה

וזה הדבר בעצמו שהשי"ת חפץ בנו ובחר בנו לשאת ולהרגיש סבל וצער השכינה סימן שאין אנחנו נדחים מלפניו וזה לבד מסוגל לעורר ולגרום לנו שמחת נפש מלאה

בלי צער בלי כאבים ובלי פחד כי בכך בחרנו בעצמנו בדרך של היסורים על מנת להתקשר עם הקדושה אשר בכך ממלאת מאליה המטרה הפנימית של היסורים והכאבים הבאים על האדם

} כי הצער והיגון של הטבע הוא שמגרש את השמחה ומביא את העצבות והדכאון אבל השמחה הכנה

שתשמחו בחלקכם יקרב אותכם מאד למשאלת לבכם לכן צריכים ראשית כל לגרש את המחשך של העצבות והיגון המלווה בפחד מתמיד של מה יקרה ולחגור עוז ובטחון ולהשתחרר מן סיוט כי אין בו שום תועלת אלא מזיק מאד ומרחיק את האדם מעבודת ה' ואם יש סיבה לפחד הרי זה חייב להיפך לפחד ויראת ה' ואז מתחילים לחיות במציאות האמונה הפשוטה המעניקה שלווה נפשית והתרוממות רוח כי אין מה לדאוג או לחשוש כשיגיע הזמן הנרצה מלפני הקב"ה בודאי תזכו לישועה והסיבה של העיכוב אינו אלא שתתקשרו עמוק יותר בדרכי האמונה הפשוטה להתקשר אל השי"ת דרך התפילה וההכנעה ולהיות בטל לרצונו יתברך שמו

השבוע מתחילים את התורה בבראשית,

כתוב בגמ' (ע"ז כ"ה) שתומש בראשית נקרא "ספר הישר",

מייל יומי תשרי תשפ"ד

שבו מובאים תולדותיהם של אברהם יצחק ויעקב שהיו "ישרים",

לכאורה למה מדגישים דוקא הישרות של האבות ולא הקדושה והעבודה שלהם האבות הקדושים היו להם מסביבם הרבה דברים עקומים ומעוותים שהיו בדורותם, אבל נזהרו מאוד לא ליפול בזה,

האבות הקדושים לא פחדו לנהל מלחמות כשהיו צריכים, מלחמה מול נמרוד באור כשדים, מלחמת המלכים, מלחמת לוט, מלחמה עם עשו, ועוד מלחמות ומאבקים שעברו, ועם כל זה הם נקראים "ישרים",

כי כל מה שהאבות עשו היה למען כבודו יתברך בכל רגע, ולא התבלבלו משום ניסיון ומשום דבר שרצה להסיט אותם מדרך הישר ולקחת להם את המוח ואת המחשבה שלהם למקומות לא ישרים, דהיינו שלא חשבו שום מחשבה עקומה של ייאוש או של הפסד, אלא עשו רק מה שהבורא ציווה עליהם בשמחה ובשלימות,

גם אנחנו צריכים ללמוד מזה שכל מהלך המחשבה שלנו בזמנים קשים אלו בכל רגע

צריך וחייב להיות רק בדרך של 'ישר', כמו שכתוב על אדם הראשון "אלוקים ברא את האדם ישר והמה ביקשו חשבונות רבים" היינו שהאדם הטביע בו הקב"ה בבריאתו אמונה 'ישרה' ובטחון אמיתי בהשי"ת, גם בעתות קושי ומשבר, וגם בעתות מלחמה וצרה, המחשבה של האדם בטבע שלו זה "ישר",

ולמרות שמסביב יש הרבה בלבולים וקשיים, ויש עכשיו הרבה ידיעות מפחידות וחדשות קשות, שמנסים בכל הכוח לגרור אותנו לכל מיני מחשבות 'עקומות', צריך להיזהר מאוד לא להיגרר לשום דבר שיכול להזיז אותנו מדרך ה'ישר' שלו, ולחשוב רק על דרך הישר והטוב ולא להיכנס לשום מחשבות שליליות וחרדות, שרק מבלבלים ולא מביאים שום תועלת אלא ההיפך,

ומי שמתנהג כך ומשתדל לשמור כל הזמן על המחשבה שיהיה רק 'ישר'

ולא יתבלבל מכל מה שקורה, גם מרגיע את עצמו גם מרגיע את הסביבה שלו,

ובודאי מעורר עליו ועל כל ישראל זכות אבות וחסדי השם להינצל מכל פגע ומכל רע, ***

בזמן מלחמת עיראק לא פסיק מו"ר ר' אשר זי"ע פומי' מתפילות ותחנונים על המצב.

ואמר כי קליפה כזו כמו אותו רשע מבגדד, לא היתה עד כה, וצריכים להתגבר מאד בתפילה להכניע את הקליפה הזאת

ואם נזכה למידת הכנעה אמיתית מצדנו נוכל להביא אורו של משיח כי זהו מעין מלחמת גוג ומגוג בעקבתא דמשיחא.

ולמרות חולשתו של ר אשר כידוע, טלטל את עצמו במקומות הקדושים כמה שבועות רצופים.

אצל רבי עקיבא זיע"א בטבריא ביקר כמה פעמים. התבטא כי תנא זה חזוה מבשרו יסורים איומים, מסרקות ברזל.

ולכן יש לעורר את זכותו לבל יהיו יסורים לישראל. וכן הי' במירון על הציון

מכתב ט"ו

מייל יומי תשרי תשפ"ד

והשי"ת ברוב רחמיו וחסדיו יראה בעיניכם לשמוע
תפילתכם ללדת ולגדל בנים לה' ולתורתו כאוות
נפשכם אמן כן יהי רצון

עבודת ישראל

והנה בוודאי אם קין היה יכול להתדבק במחשבתו
בבורא ית' כראוי
אז בוודאי סרו מעליו כל הפחדים ונמתקו כל
הדינים

כמ"ש בכל דרכיך דעהו וגו'
אלא שזה גוף הקלל' שנתבלבל' מחשבתו מדביקתו
ו

היה נע ונד במחשבתו עד שגרמה לו
הפחדים ונידוד בארץ

ולכן אמרו במ"ר אות שבת נעל בפניו פירוש
שעכ"פ ביום ש"ק

היה נדבק בבורא ית' והיתה לו מנוחה

כי בי' כל דינים אתכפיין וכל חייבא דגיהנם ניחין

אמרות משה קאברין

הבל הבלים, הכל הבל

ולכאורה הי' לו לשלמה

לספר כל השבח שהי' לו

ולאחרי זה לומר הבל הבלים,

כי אין מה לדאוג או לחשוש כשיגיע הזמן הנרצה
מלפני הקב"ה בודאי תזכו לזש"ק
{ והסיבה של העיכוב אינו אלא שתתקשרו עמוק
יותר בדרכי האמונה הפשוטה להתקשר אל
השי"ת דרך התפילה וההכנעה להיות בטל לרצונו
יתברך שמו {

{ וזה הדבר בעצמו שהשי"ת חפץ בכם לבחור
בכם לשאת ולהרגיש סבל וצער השכינה סימן
שאינן אתם נדחים מלפניו וזה לבד מסוגל לעורר
בכם ולגרום לכם שמחת נפש מלאה { אשר יביא
לכם הולדת ילדים חיים בני קיימא בלי צער בלי
כאבים ובלי פחד כי בכך בחרתם בעצמכם דרך
היסורים על מנת לקשר אתכם עם הקדושה אשר
בכך ממלאת מאליה המטרה הפנימית של היסורים
והכאבים הבאים על האדם

{אני יודע שזה מאד קשה בהתחלה להיות בשמחה
במצבכם אבל עבודת נפש כזו מבקשין כעת ממכם
מלמעלה להיות שמחים בחלקכם על אף הכל {
אחרי שזכיתם לראות בעצמכם פנים בפנים נפלאות
בתוך כל המעברים שעברתם בעצמכם מאז הגעתם
לדעת { וישנו רק מחסום דק מאד בינכם לבין
הקדושה בינכם לבין הישועה לעבור אותו שזה
תלוי בכם ובאופן התנהגותכם { ואז תוכלו לייצב
ולבנות ביתכם על אדני התורה בבחינת תורה
לשמה בבחינת הדביקות בה' וביטול אליו

אני מבין מאד את מצבכם וכאביכם הגדולים ונוגעים
מאד ללבי אני יודע אותם ומכיר בהם אבל כדי
שהכאבים הללו יגיעו ליוצרה במקום הכאבים של
הרגש האנושי הטבעי

יסוריכם וכאביכם צריכים להיהפך לכאבי הנפש
של צער וגלות השכינה על הבנים שגלו מעל
שלחן אביהם ואי אפשר לאבא שבשמים להשפיע
שפע לבנים כמו בשנים קדמוניות וכשזוכים להגיע
למדרגה זו שהכאב הופך להיות כאב וצער
השכינה אז מקבלים שמחה מזה ולא צער ויגון
ואנחה

{ כי הצער והיגון של הטבע הוא שמגרש את
השמחה ומביא את העצבות והדכאון שהם
המפריעים להוליד בנים אבל השמחה הכנה
שתשמחו בחלקכם יקרב אותכם מאד למשאלת
לבכם {

לכן צריכים ראשית כל לגרש את המחשך של
העצבות והיגון המלווה בפחד מתמיד של מה יקרה
ולחגור עוז ובטחון ולהשתחרר מן סיוט הפחד של
ההריונות הכושלים כי אין בו שום תועלת אלא
מזיק מאד ומרחיק את האדם מעבודת ה' ואם יש
סיבה לפחד הרי זה חייב להיהפך לפחד ויראת ה'
או אז מתחילים לחיות במציאות האמונה הפשוטה
המעניקה שלווה נפשית והתרוממות רוח

מייל יומי תשרי תשפ"ד

אך האמת באם
שלא הי' בדעתו
מתחלה באמת בלבבו
אשר הכל הבל
לא היו נותנים לו כל הגדולה,
אולי יתגאה ויפרוק מאתו עול מלכות שמים,

אך כאשר מתחלה
היה מהבל בלבבו
בהבל הבלים כל תענוגי תבל,
או כבדוהו בכל הכבוד הזה.

אחד יכול להבחין בעצמו,
שכאשר היצר הרע מגרה אותו למידה רעה שלו
היצר רוצה ממנו רק את הרגע הזה.
כי האדם
הרי לא רוצה לחטוא,
והשטן מפתה אותו לחטוא רק רגע אחד

ומשכנע אותו
שרגע אח"כ הוא כבר לא יחטא,
ובכך רוצה להביא אותו ל"רשעים מלאים חרטות"

או מהו הדבר שבכוחו יכול האדם לעמוד כנגד זה?

הרבש"ע הוא הרי היה הוה ויהיה
ב'הוה',

רק ברגע הזה,
אם כן איך יכול להיות 'אחר כך',
הרי 'אחר כך' הוא בכלל לא קיים.

מה שעבר - אין, העתיד - עדיין,
וההווה כהרף עין.

ההרף עין הזה הוא כל הבחירה,
ועליו כל התפילות שלנו.

הקב"ה דורש מן הבריאה. והוא מצפה
שהאדם ילמד מן הנפילות שלו,
לא שישבר ויפול מהם ליאוש.

רק להיפך, שתמיד ישאף לא להשבר,
שיהיה בבחינת "שבע יפול צדיק וקם"

וכמו שכאשר רוצים להכין
עוגה טובה עבור המלך,
מנפים את הקמח עד שנהיה סולת,
ומהחלק המובחר של הקמח
עושים את העוגה.

כך גם כאשר רוצים להגיע
לשלימות ש"מבשרי אחזה אלו-ה"

מוכרחים לעבור כל מיני דרכים ומסלולים,
נסיונות שונים ומשונים, נפילות וכאבים,

אבל בתנאי שהכל יהיה באופן של
"שבע יפול צדיק - וקם".

ורק כך, ע"י בחינת 'שפחה',
אפשר להגיע לשלימות הזו.

אף אחד לא חי כל היום בבחירה,
כל אחד הולך לו לזרכו באוטמט,

ורק בשעה שהרבש"ע שולח לו נסיון
או השי"ת שולח את הבחירה.
וכל העולם שהרבש"ע ברא
הוא בשביל הרגע הזה של הנסיון

כי באותו רגע ורק באותו שניה
שהרבש"ע שלח לו לעשות את הפגם,
הוא שולח לו סיבה שתעצור אותו,
לא רגע קודם ואף לא רגע אחד אח"כ,

ורק בדיוק ברגע של הפגם
ה' שולח לו את הסיבה
בכדי שיעמוד בבחירה ויוכל להתחזק.

וכל העולם שהרבש"ע ברא
הוא בשביל הרגע הזה,

ולכן כל העבודה והפיתויים של היצר הרע

מייל יומי תשרי תשפ"ד

היא רק על רגע אחד.

דוד המלך סבר
שהיות ולבי חלול בקרבי
והרג את היצר הרע
שהוא בוער באש של קדושה,
יש לו 'קו ישיר' לדביקות הוי'ה
והוא לא צריך את הסיבה,
והסיבה היא כבר לא הקיום שלו.

לכן הרבש"ע הראה לו זהו
ההפריש וההבדל ביני לבינך,

שכל מה שאתה חי אתי ועל ידי
זה רק ממני

("מיט מיר", "דורך מיר", "פון מיר")

הכל רק באמצעות הסיבה
וכמו שהרבש"ע מביא אותו לידי נסיון
כך הוא גם עוצר את הנסיון.

כי יחד עם אש התאוה לרע
הקב"ה מביא לו 'מכבי אש'

כמו שאמר דוד "פלטתה נפשי מרשע חרבך"
פלטתה נפשי מרשע

זה לא הכח שלי
חרבך
זה החרב שלך.

חברותא 288

ר' אשר אמר "ס'איז גרינג צו רעדין
האבער סאיז נישט גרינג צו טאהן"
(קל לדבר אבל לא קל לעשות).
לשלוט על המחשבות
ולכוון את השאיפות זה דבר לא קל,

עוד יותר קשה לכוון את המחשבות למשהו
מופשט
שהוא לעשות רצון אבינו שבשמים.

אמנם כאשר מקבלים על עצמם כיוון זה
יש סייעתא דשמיא מיוחדת,

כי אלה שנתבעים להיות מופשטים
מכוונים מן השמים להיות מופשטים
כי מפשיטים אותם בכל צעד
עד שהם רואים את עצמם ערומים,
ואדרבה אם מן השמים לא יפשיטו אותם
לא יהיה שייך להגיע לדבקות בורא לעשות

רצון אבינו שבשמים
===

אלה שנתבעים משמים לחיות מופשטים
מכוונים מן השמים להיות מופשטים
ומפשיטים אותם בכל צעד
עד שהם רואים את עצמם ערומים,
ואדרבה אם מן השמים לא יפשיטו אותם
לא יהיה שייך להגיע לדבקות בורא
לעשות רצון אבינו שבשמים

כי עצם החשיבה להגיע לדבקות בורא
מביא אותם להרגשה של מיוחס עם ערך עצמי
גבוה
בגלל שואף לעשות רצון אבינו שבשמים,
אבל
כאשר מפשיטים אותו מן השמים בכל צעד
ורואה את עצמו ערום

אז יתכן לכך שהשאיפה שלו תהיה אמיתית
והיא תקבל את הבטוי הנכון בדיבור ובמעש.

הרא"ש אמר שכל אלו הנמצאים
באחדות יכולים לשלוט על המחשבות
כי אינם תפוסים בחפוש אחר סיפוק מסוים
מחמת דיבוק החברים.

מחפשי הסיפוק המה אלו שאין להם אחדות

מייל יומי תשרי תשפ"ד

רומזו על הצרות וזמן החורבן שאזו כולנו כשכורים ומשוגעים
מכובד החורבן והצרות ורדיפות מיום אל יום
עד שנחשב לפני הבורא ב"ה
כל העונות בית ישראל
כאלו עשו שוגגים
וזה כי כשלת בעונך כשלון לשון שוגג

ואמר הנביא לרמוז להם לאהבת התשובה
אפ"ל דקי"ל כי התשובה מראה מהפכת הזדונות
לשגגות
מ"מ כיון שע"י הצרות בלא"ה נמשכו הזדונות
כשגגות
ממילא כששב ומתחרט עליהם לפני הבורא ב"ה
הוא ברוב חסדיו מהפכם לזכויות וריח ניחוח לה'
ויזכה להיות כסא ומרכבה לה'
חברותא 173

בזמן המלכים כשהי' את בית המקדש או אפילו
אחרי החורבן ראו,
שאנשים חכמים וחשובים עבדו עבודה זרה,
השתחוו לפסל, או נתנו ילדם למולך

שהיום כל אחד חושב איך יכול להיות דבר כזה זה
הרי לא מתקבל על הדעת בכלל היצר הרע של
עבודה זרה הי' מאוד חזק

אבל זה רק דיבורים ולא בפנימיות שלו

הגלות וההסתר הוא משום שאין הכנעה שהקב"ה
קיים.
וגם בהסתר ובגלות הוא המחייה ומקים אותי.

וצריך כל הזמן לחיות שהוא מקיים ומחיייה אותי, כ
שהאדם מגיע לאמת ורואה שאין הוא מציאות
קיימת,
אין אצלו הסתר פנים, האדם בעצם לא קיים ולא
נושם
אבל מאוד מאוד קשה לקבל את זה

וכאשר חיים ככה בכל תנועה ותנועה ובכל נשימה
ונשימה זה הוא,
והנה הוא חי וקיים, אדם מוציא הבל פיו זה הוא,
ומכניע את עצמו וקורא לקב"ה שהוא נותן לי את
יסורים
שהרי "כל הנשמה תהלל קה" ו
כשחיים ככה והאמונה מאירה כראוי אין גלות
והסתר.

עבודת ישראל
שבת שובה

בהפטרה שובה ישראל עד ה' אלהיך.
כי כשלת בעונך

ושהינם סוערים ולא שקטים.
ובכדי להשקיט את הסערות הם מחפשים משהו
שיש בהם סיפוק
וכשאין להם סיפוק
הם נאלצים לברוח
אך - אנה מפניך אברח... (תהלים קלט).
חברותא 167

באמת לאדם אין שמץ של שמץ של "אין עוד
מלבדו"
ולכן מציק לאדם למה אתה לא מחייה אותי?
למה אתה לא נותן לי מה שאני מבקש
ובעצם הוא לא רואה בדברים שנשלחים לו,
שדורשים ממנו הכנעה,

ובמקום לצעוק
אבא תעזור לי
האדם נשבר ומתייאש
ומוחו במתח
ושוכח ולא מרגיש
שהקב"ה נותן לו את הנשימה.
אבל לא כך אנו חיים,

וכשאדם בכאבים חושב בלבו,
למה כשה' מכה אותי
אני לא צועק אליו???

מייל יומי תשרי תשפ"ד

אבל אעפ"י כן אפשר לחשוב שאנשים של היום
אומרים אנחנו לא מבינים את זה,

ובעצם אם נתבונן טוב נראה שהיום אנחנו לא
נראים אחרת
וכל אחד עובד לעבודה זרה שלו כמו הרדיפה
אחרי הכסף שזה "אלהי זהב וכסף"
שזה גם עבודה זרה שהאדם מאמין בכספו
והחשיבות נמדדת כמה כסף יש לאדם.

אפילו שאדם יודע שהוא יכול להפסיד את כספו
כמו שרואים שאנשים עמלו כל החיים, ולא נשאר
להם מאומה,
ובכל זאת אדם ממשיך לעבוד את העבודה זרה
הזאת
וקשה מאוד לאדם להרגיש בזמן שאין לו כסף
שהוא מאמין
כמו אדם שיש לו כסף, ובזה רואים כמה האדם
מרמה את עצמו.

כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון וכו'
אמר רב"ז אמר ר"י וכולן נסקרין בסקירה אחת
הנה ראוי להתבונן מאי מודיענו בזה שנסקרין
כאחד
ואם בא לומר שיפחדו מאימת הדין האיום והנורא

הלא יותר יש להתפחד באם לא היה נסקרין כאחד
...

היום הרת עולם וכו' אם כבנים וכו' שמדרך האב
לדבר עם בניו
ולהמתיק סוד אתם במקום נעלם ונסתר וזהו בחי'
הרת העולם ...

כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון
שמעתי מאדמו"ר הרב הקדוש רשכב"ה מוה'
יעקב יצחק מלובלין זצוק"ל
שרומו על ישראל שעוברין לפניו יתברך כבני
אדונים אחרי שהם בניו יתברך ..
וע"ז אמר רב"ה אמר ר"י וכולן נסקרין בסקירה
אחת פי'

שהם נשגחים ונשפטים אז כשהם בבחי' אחת
ירמוזו שע"י תשובתם ותקיעתם ותפילתם
הם נכסין לבחי' הרת עולם שנקרא אחת
והנה ידוע כי ספירת הויה שהוא זעיר אנפין הוא
למטה מבחי' הרת עולם ושם אלקיכם שהוא
מלכות כמאמר חז"ל בר"ה הוא סוף המדות וזהו
אמרו

אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלהיכם לפני
דייקא
שאתם נכנסין לבחי' הרת עולם שהוא למעלה
מזעיר אנפין ומדת מלכות
וזהו לעברך בברית ה' אלהיך ובאלתו
שתעבור בתוך כל הגבורות וכל האלות

ולא ירעו לך מפני שתהיה נכסה ממקטריגין...
מאור ושמש נצבים

חברותא 216
ביום הראשון של ראש השנה בעת תפלת שחרית
עבר הרא"ש בין החברים וזרזם על התפלה
בכוונה,
והתבטא ואמר אם אינכם מתפללים בכוונה לישם
מה באתם לכאן.
הרא"ש ביקש שנתאמן בתפלה גם ביום השני
כי ככל שנתפלל יותר
הכח הקטרוג יתחלש בהתאם.

חברותא 166
כאשר האדם רואה את השני שאינו עומד
בנסיונות ונופל בכשלונות.
הנטיה של האדם לגרום לנכשל צער,

אנו צריכים להזהר שלא לגרום שום צער לזולת.
כי גרימת הצער מראה עד כמה
שאינו מפנים את הכשלון של השני
כאלו הוא הכשלון של עצמו.

וממילא גרימת הצער יוצרת פירוד
ובלי אחדות אין לקשר כל קיום.
ולא יהיה כל תועלת
במה שמתערב בעניינים של האחרים,

מייל יומי תשרי תשפ"ד

אף אם כוונתו להועיל

חברותא 174

ועלי הכהן שרואה את חנה הוא שואל אותה למה את משתכרת

והיא עונה לו "ואשפך את נפשי לפני ה' ולמה אתה מחשיב אותי כבת בליעל,

הוא עונה לה "יתן ה' את 'שלתך' אשר שאלת מעמו"

רואים שעלי הכהן יודע שה' יתן את שאלתה ומדוע הוא לא ידע שהיא לא שיכורה אלא שהיא מתפללת,

וההסבר הוא שכולם ידעו שחנה אין באפשרותה ללדת,

ואם היא תלד היא תמות,

ואשה שאין לה ילדים חשובה כמת ולכן אלקנה אמר לה אני טוב לך מעשרה בנים,

אבל היא האמינה

שאם ה' ברא אותה כאשה

היא רוצה ילדים והוא יתן לה,

והיא תבקש ותתעקש עד שיתן לה,

לכן גם אחרי תשובתו של אלקנה,

היא הולכת להתפלל

וכשעלי ראה זאת הוא הבין שאם היא תושע והיא תלד, היא יכולה למות,

וכמו שכתוב שבזיונות מכפרים על מוות החליט עלי הכהן שהוא יבזה אותה בזה

שהוא יגיד לזה שהיא שיכורה

ואחרי כן הוא כבר יכל להגיד לה את "יתן ה' את שלתך אשר שאלת מעמו"

עלינו לנהוג עם חברנו

כפי שנוהג עמנו בוראנו יתברך שהוא מאריך אף ובשעה שאנו חוטאים לפניו ואפילו שפגמינו רבים הם,

אין הוא מונע מאתנו את שפעו הטוב ונותן לנו את חיותו בכל נשימה ונשימה כפי מידתו שהוא

קצר בזעם ומאריך אף

ופותח יד בתשובה לקבל פושעים וחטאים

ואם נזכה לחיות כך את חיינו ,

הרי זכינו בכך לענף גדול

מענפי הדבקות בו יתברך, של "הדבק

במידותיו"....

==

אם האדם נמצא תמיד בסכנה,

ועל ידי כך מגביל את התפעלותו

מחמת הסכנה העומדת כנגדו

אז ביכלתו ללמוד להכיר את האלקות כמש"כ 'מבטן שאול ידעתך וגם שם ידך תנחנו', ובאשר האדם מכיר את המציאות האמיתי מגלה את האלקות מתוך השפלות.

רבי אשר לא הרגיש בכניסתי המשיך למלמל לעצמו

דברי מוסר ותוכחה, וזה היה תוכן דבריו:

' אושר וואס וועט זיין פון דיר' (אושר מה יהיה ממך)

'דו נארסט זיך האפ און דו נארסט האפ די מענטשין וואס קומען צו דיר'

(אתה מרמה את עצמך ואתה מרמה את אלו הבאים אליך)

רבי אשר חזר על אותה אימרה כמה וכמה פעמים, מתוך דבריו אלו המשיך ואמר:

'דו ביסט גארנישט און דו רעדסט זיך איין אז דו ביסט א עובד ה'

מיט דעם וואס דו טראכסט אז דו ביסט גארנישט' (אתה כלום ואתה משלה את עצמך שאתה עובד ה'

בזה שאתה חושב שאתה כלום),

בדבורים אלו הכביד רבי אשר על עצמו את טון

הדבור כאלו בא בטענות אל עצמו

מייל יומי תשרי תשפ"ד

ואומר הרי אתה כלום ולמה אתה מרשה לעצמך להתגאות ולהחשיב את עצמך בעצם המחשבה שאתה חושב שאתה כלום,

במדה זו העמיק רבי אשר את הביקורת העצמית ואמר

'דו ביסטאך באמת גארנישט אז דו לאסט זיך עיינרעדין

אז דו ביסט א' עובד ה' מתוך שפלות' (אתה באמת כלום שאתה מרשה לעצמך להתפתות שאתה עובד ה' מתוך שפלות), רבי אשר המשיך בפועל בהכנת הגרות וכל פעם חיזק את הביקורת העצמית 'ביסטע דאך באמת גארנישט' (אתה באמת כלום) אז למה...

אחד החברים פנה לר' אשר ואמר: ר' אשר אני שקוע עמוק בשאול, אמר ר"א: "אז מה!? אז תצעק מן העומק!" מה? עשה דוד המלך כשהיה במצב שלך!? אמר: "ממעמקים קראתיך ה', תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו" כשהוא היה בצרה הוא קרא לה', אז תקרא גם אתה לה' תתוודה לפניו ותגיד: 'אבא אין לי כוח אין לי כוחות לעמוד

נגד הטבעים האלה נגד הכאבים האלה, הכאבים האלה שלך, אתה גורם לי את הכאבים ואני רוצה

שתרפא לי את הכאבים - ואז תראה שהוא ירפא אותך במשך כל השנים שהייתי אצל ר' אשר למעלה מארבעים שנה לא ביקרתי אף פעם אצל רופא, ובכל מיחוש וכל בעיה היינו באים לר' אשר, והוא היה אומר: 'זה כלום', 'אל תתפנק', 'לך לעבודה' וכדו'.

חברותא 216

בש"ק נתקף הראש בכאבים חזקים בכיס המרה, כאבים היו קשים מנשוא ובכל זאת לא הסכים הרא"ש שיסיעו אותו לביה"ח בצפת.

במהלך יום השבת הסתובבו החברים בתחושה ירודה.

הרא"ש העביר מסר לחברים מחדרו באמרו בזה"ל:

בזה שאתם עצובים וירודים אתם גורמים לי כאבים יותר גדולים וחזקים תפקידכם להתפלל ולהיות שמחים אדרבה ככל שתהיו יותר שמחים יהי קל לי לסבול את הכאבים החברים התארגנו להתעודד ולאמירת תהלים בצוותא

חברותא 326

והנה כדוגמת הבהמה והאדון יש באדם.

האדם הוא גוף, ויש לו שכל שמנהיגו. וכמו הבהמה והאדון, שלמרות שהיא מונהגת על ידו ובאמצעותה הוא פועל ויוצר, עם כל זה הם שני דברים נפרדים, ובשום אופן הבהמה והאדון אינם אחד.

כך הוא באדם, הגוף הוא כמו הבהמה, ויש שכל שמנהיגו, והשכל המנהיג את הגוף הוא דבר נפרד מן הגוף.

ההבדל היחיד בין האדם לבהמה היא הבחירה, לבהמה אין בחירה ולכן היא נשארת בהמה, ולאדם יש בחירה.

ומהי הבחירה? שהשכל יראה לו שהוא בהמה, ונבדל ממנה ע"י כח הדיבור היינו התפילה "לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי", ואז הוא בחינת "אדם".

הייתי פעם בכפר ושאלתי את בעל הפרות: כשאתה הולך לתת אוכל לבהמה והיא מרגישה שזה טעים האם יש לך הנאה מזה, ואמר לי שיש לו תענוג כמו שאמא נהנית שהבן מתפנק אצלה, כי כך גם הבהמה מתפנקת אצלו.

מייל יומי תשרי תשפ"ד

לאמיתו של דבר, גם התענוג שיש לאדון מן הבהמה, וגם התענוג שיש לאמא מבנה, שניהם הוא דבר אחד - התענוג מעצמו.

למה האדון אוהב את הבהמה, בגלל ששילם עבורה ובגלל שמוציא ממנה כסף. וכמו כן האם לא אוהבת את בנה, הוא פשוט גורם לה סיפוק, והראיה שאת הבנים הגדולים אוהבת פחות, ומתרגזת עליהם וכדו'. רק מה, ילד קטן מעורר באמא שלו תענוג. כמו שהבהמה מעוררת תענוג באדון, ואנו מרמים את עצמנו וקוראים לתענוג הזה אהבה. אך האהבה הזו היא שקר ודמיון, הכל מסתובב סביב הנאה העצמית. ובזה אנו מרמים את עצמנו. חברותא 326 ולכן אנו הולכים מן העולם ושוב חוזרים אליו. הכל בגלל שאין לנו הכנעה.

ובאם אין הכנעה יש מסך המבדיל ביני לבין "אני ה'". כי הרי"אני ה'", אני הוא המרחם ולא אתה פועל את הרחמים.

וממילא הדין והרחמים הם לא המשך אחד. כי מכיון שאינו הולך עם עצמו במידת הדין, אין כאן דין שעל ידו יגיע לרחמים 325 כל עוד שהבריאה לא הגיע לשלימות התיקון ויש ניצוצות שצריכים עדיין להתעלות יהיה מחלוקת ועד ביאת המשיח יהיה מחלוקת.

ולכן לא צריך להבהל מהמחלוקת, כי ללא המחלק לא יתכן. האם על הבעש"ט, האר"י ז"ל, דוד המלך, משה רבינו, לא היו מתנגדים? בלעדי המחלוקת לא היה לצדיק קיום, כי הקליפה היתה נטפלת אליו,

אין בן דוד בא עד שיכלו הנשמות שבגוף- יש ניצוצות שעליך להעביר מעולם של טומאה לעולם של קדושה

כעת ב ראש השנה מצב של הריון ולידה- כל הריון ולידה כרוך בדחק, כאבים, צירים, חששות האמא היולדת לא מחפשת את הגובה והצבע שיער של הרופא

ולא את איזה מנורה ישימו לה בחדר לידה – היא מחפשת את התינוק את הנפש שיוצאת לעולם

המהלך של הדרך שמי שהולך בדרך של אמונה פשוטה לעולם לא יינזק מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר הה"ד אין מחסור ליראיו

הוא לא בשיק שיחתם בסוף אלא בבניין הנפש-

שממילא כאשר הנפש דבוקה ומחוברת היא שואבת אליה הזדמנויות וכוחות חיוביים, וכאשר היא מנותקת היא מזמינה גנבים וקליפות.

בחרנו במהלך של קניין נפש-

שהמשמעות היא שאין בטחון ויש הפקרות בכל מה שקשור להבנה ליכולת ולידע שלך,

וגם אין מקום להאשמה וכעסים

אלא כל מה שקורה בגשמיות

הוא הדרך לחיבור של אמונה דביקות קשר ותיקון הקדושה

גם החברים שותפים איתך בחלק האישי שלהם למעבר הזה

ועושים את העבודה הרוחנית שלהם בנושא

משפיע על עצמם ומשפיעים עליך נפש-

מייל יומי תשרי תשפ"ד

וכך הוא יכול להמשיך בעבודתו להעלות את הניצוצות. ממילא מובן שמחלוקת מוכרח שיהיה, ואי אפשר בלי זה.

האמנתי שבת שובה כשם שר' אשר לא עשה מעצמו מציאות, כולו היה מבוטל אל הבורא, כך לא נתן שיעשו ממנו מציאות. כאשר בקש ממנו מן דהו ברכה, היה אומר, "מדוע שאני אברך אותך? ברך אתה אותי".

שזה כל משאת חיינו בהקשר של כל דבר שבעולם: מה שעליך לעשות כרגע כדי ללכת בדרך הזו הוא:

*לדעת שאינך יודע

*להתבודד ולשנן לעצמך תפילה בה תבטא בשפתיך

"רבש"ע אני איני יודע מה שטוב לי ומה חסר ואיני יודע על מה לבקש" אני רק מבקש לזכות להיות קשור ומחובר אליך ושלא אתפתה אחר הדמיון

*לסגור את המח בכל מחשבה שמנסה לגשם מאן דהו בסיטואציה הזו

ברגע שתלך כך אתה מהר מאוד תגיע לשלוות הנפש ואז גם תוכל לעשות בחירות נכונות שיהיה בהצלחה מחכה לשימוע ממך בערב כוח"ט

אמ"א

מה עושה הקב"ה, עושה ש"השיינע אידן" יחלקו עליו ויעשו עמו מחלוקת

